Kuidas poeg oma isa pidi mahamatma.

Paganatest oleme missioni lehtedest ja mitme muude kirjadest lugenud ja kuulnud, kuidas lapsed oma elatand wanemad, kes enam ei suuda tööd teha, äratapwad ja muid seesugusid koledaid lugusid. Aga ma tahan siin ühest ristirahwa maal, nimelt Saksamaal, sündinud lousi jutustada.

Ülemal nimetatud maal elas üks talupoeg, kellel palju lapsi, aga wähe sissetulikut oli, nõnda et suur waesus ja nälg wõimust wõttis. Öldakse, et häda ajab härja kaewu, aga see tegu, mis see mees hädaga tahtis teha, on weel hirmsam.

Üks krahwi proua, kes oma wanemate juurest tuli, kuulis Lüüneburgi nõmmest läbireisides tee kõrwal wõsandikus üht hädakarjumist ja hulgumist. Proua saatis oma teendridest paar tükki waatama, mis seal oleks, aga kui natuke kauaks jäiwad, laskis ta oma wankri ligemale ajada. Seal nägi ta üht raske tööga äraorjatud wanameest kinnisiutud kätega maas hulguwad ja paluwad, et teda peaks elusse jäetama. Tema kõrwal nähti üht kibeda hoolega hauda kaewawat. Proua küsis, mis tarwis ta seda pidi tegema? Tema kostis, et isa olla wana, et ei suuda enam tööd teha ega leiba muretseda ja lapsed on nälgas, et mingi nõuuga enam ei jõua toitu muretseda, seepärast olla ta nõuuks wõtnud isa mahamatta, et ilmaasjata leiwaraiskajast lahti saaks. Proua noomis teda, et oma isaga nii koledalt ja armutumal kombel ümberkäis ja ütles: „Sa kuri inimene! eks sa sugugi Jumalat ei karda, kes on ütelnud: sina pead isa ja ema auustama ja ei kedagi, weel wähem oma isa tapma?“

Nende sõnade juures õhkas ta ja ütles: „Armas proua! ma ei jõua kallist leiba mitte oma wäetimate lastelegi enam muretseda, sest et neid mul mitu tükki on ja alati süüa karjuwad, aga kusagilt enam wõtta ei ole. Ja seda ilmasjata wanameest weel toita, seda ma ei jõua! Mis peab tegema, kui häda suur on?! Jah, nõnda on see waeste inimeste elu siin ilmas, kellest keegi ei hooli ega kellegil neist haledat meelt ei ole, waid kas wiimse weretilga weel seest wäljaimeks, kui sest oma ahnuse ja rikkuse juure weel seeläbi lisa saaks.“

Proua andis pojale mõned hõberahad, et ta isa elama jätaks ja selle raha eest t'ale leiba muretseks. Ta lubas nii kaua, kui raha ettelõõks, tema eest muretseda.

See peale läks proua ära ja kahetses südamest waese rahwa õnnetuse üle. Ta rääkis sest mitukord oma sõbradega, aga see ei läinud nende südamesse. Niisugusel hirmsal wiisil on mitmed wanemad ja lapsed surma saanud.